

اطلاعیه نشریه مبارزه طبقاتی بمناسبت اول ماه مه، روز همبستگی بین المللی طبقه کارگر

اتحاد حول کار و مسائل عینی مربوطه ممکن و امکان پذیر است

کارگران!

فعالین کارگری!

بمناسبت فرارسیدن اول ماه، تیریکات رفیقانه ما را بپذیرید.

اول ماه دیگری نیز فرا رسید، اما مسائل و مشکلاتی که پیش‌روی کارگران قرار دارد کماکان بقوت خود باقی بوده و ادامه دارند. نامناسب بودن شرایط کار و عدم امنیت کاری، گرانی و تورم و دستمزدهای ناچیز، قراردادهای موقت و سفید امضاء، عدم آزادی بیان، عدم آزادی فعالیت، سرکوب و فضای خفقان، دستگیری و زندان، پراکندگی و بی‌تشکیلی از جمله ی مسائل و چالش‌هایی هستند که طبقه کارگر ایران با آن مواجه است.

سوال پایه ای اینست که چگونه میتوان به مصاف این معضلات رفت و برای رفع آنها گام موثر و تغییر دهنده برداشت. اول ماه مه فرصتی برای طرح این مباحثات بوجود می‌آورد و اینکه بتوان حول مهمترین معضلات به بحث و تبادل نظر پرداخت و سپس تلاش به عمل آید تا از آن مباحثات استنتاجات عملی گرفته شوند.

با توجه به این شرایط طبقاتی کنونی ایران که به ضرر کارگران است، میتوان گفت که دستمزدها را دولت اسلامی و ارگانهای وابسته به آن یکطرفه تعیین میکنند و طبقه کارگر ایران به دلیل پراکندگی و عدم سازمانیابی اش در تشکل طبقاتی و سراسری خویش از امکان دخالت موثر در تعیین دستمزدها برخوردار نیست. همین است وقتی به تفاوت بین سطح تورم و دستمزدهایی که از سوی شورای عالی کار (اسلامی) تعیین میشود مینگریم، عدم تاثیر گذاری کارگران در مورد دستمزدها را بوضوح میتوان مشاهده کرد.

یا به عبارت دیگر، طبقه کارگر ایران در زمینه قراردادهای موقت کار، در مورد زندانی شدن فعالین کارگر و خیلی موارد مهم دیگر، با چه مکانیسمی میخواهد این معضلات را به چالش بکشند و این موانع را رفع کنند. به این معنا که در رابطه بین کار و سرمایه، جبهه کار از موازین و قوانینی برخوردار باشند که سرمایه دار و کارفرما نتواند حتی با بکارگیری دستگاه سرکوبگر دولتی هم نتواند بی حقوقی هایی که اکنون به توده های کارگر تحمیل می کنند، تحمیل کنند.

ما در مقابل این اوضاع چاره ای نداریم بجز اینکه تلاش نماییم برای متحقق کردن اهدافی که فعالین کارگری تعقیب میکنند، استراتژی متحقق آن اهداف و مکانیسمهایی که به اتحاد و سازمانیابی طبقه کارگر کمک میکنند را در دستور کار و مباحثه قرار گیرند و کلیه فعالین کارگری بطور جدی این موضوعات را در دستور بگذارند.

در باره این موضوع، در برجسته کردن نکات زیر تاکید میکنیم:

1) ابزار طبقه کارگر ایران برای دخالت در اوضاع و بهبود شرایط کار و در تقابل با دولت اسلامی و سرمایه داران، تنها تشکل سراسری و طبقاتی خود کارگران است. کارگران تنها از طریق تشکل است که میتوانند به قدرت تبدیل شوند و به خواستهای خود برسند و دولت اسلامی سرکوبگر و سرمایه داران را به جای خود بنشانند.

2) برای تامین اتحاد وسیع و میلیونی کارگران، بایست از نظر فکری در سطح ماکرو، کسب ارزشهای مادی و عینیات اندیشید. اتحاد حول افکار با مشکل و بن بست روبرو میشود. جامعه ی کارگری ایران، جامعه ای زنده و با گرایشهای متنوع است. اتحادی که دربرگیرنده همه کارگران با افکار و گرایشات مختلف باشد، میتواند حول کار و کلیه خواسته هایی صورت پذیرد که فی الحال موضوع مبارزه و اعتراضات کارگری هستند. «نان، مسکن و آزادی» ی که برای کارگران کمونیست ضروریست، به همان اندازه شامل کارگران با گرایشات دیگر از جمله سندیکالیستی هم میشود. جامعه سوسیالیستی آینده از نظر اجتماعی، فرهنگی و حتی سیاسی، یک جامعه ی رنگین و با انسانهای با تفکرات مختلف است.

چه چیزی میتواند متحد کننده انسانها با اندیشه های متفاوت باشد؟ پاسخ اینست که حلقه اصلی برای متحد کردن و همبستگی انسانها، کار است. این کار است که زمینه عینی و واقعی برای اتحاد افراد یک جامعه را بوجود میآورد.

3) در دوره کنونی که فعالیت هدفمند و سیستماتیک برای دامن زدن به نهضت تشکل سازی در محیط کار و رشد و تکامل دادن تشکل در یک رشته تا سطح سراسری و سپس با اتکا به این جنبش از پایین، تلاش برای ایجاد تشکل سراسری کارگران، ضعیف است، ضروری است تا فعالین و آگاهان سیاسی طبقه کارگر ایران، بویژه سوسیالیستها به این مهم بیندیشند که طبقه کارگر ایران تحت یک حکومت استبدادی و سرکوبگر چگونه میتواند به نیازهای مبارزاتی پاسخ دهد؟ تجارب در زمینه فعالیت فعالین جنبش کارگری در کشورهایی که از دوران استبداد برخوردار بوده اند، مثل شیلی، چیست؟

در شرایطی که ایران در وضعیت التهابی و نامشخص بسر میبرد، همزمان حکومت سرکوبگر و جنایتکار و قدری هم حکومت میکند، انتظار برای تغییر شرایط در پروسه ی زمانی نامعلوم و تغییر خودبخودی اوضاع درست نیست. درست اینجاست که بایست هدف، برنامه و نقشه برای تغییر داشت. مهمترین نکته در این راستا اینست که توده های هر چه وسیعتری - در مقیاس میلیونی- علنا، حتی اکنون که کارگران ایران فاقد تشکل سراسری خود هستند- با ایجاد شبکه های کارگری و اجتماعی، یکصدا خواستار متحقق کردن آن خواستی باشند که کارگران و فعالین کارگری در مورد آن به توافق میرسند. به شکلی که مثلا خواست 3 میلیون تومان برای دستمزد ماهانه، به خواست همه کارگران و تشکلهای فعالین و گروههای مختلف حال با هر گرایشی تبدیل شود.

کارگران!

فعالین کارگری!

فرارسیدن اول مه، روز اتحاد بین المللی کارگران را به همه شما تبریک میگوییم.

ولی مکانیسم اتحاد بین المللی کارگران، در مرحله اول اتحاد و سازمانیابی کارگران در سطح کشوری است. «کارگران جهان متحد شوید» از طریق تشکل های کارگری در سطح کشورها امکان پذیر است و نه بصورت انفرادی. به این معنا که این تشکلهای کارگری در کشورهای مختلف هستند که در ارتباط با یکدیگر فضا و زمینه های مادی اتحاد وسیعتر و فرا کشوری را فراهم می آورند. قدرت کارگران در اتحاد و تشکل آنهاست.

تلاش برای اتحاد طبقه کارگر ایران از طریق ایجاد تشکلهای کارگری و سراسری، تلاش برای ایجاد شبکه های کارگری و ارتباط این شبکه ها با هم در کشورهای ایران، ترکیه، عراق، افغانستان و پاکستان، از جمله ضرورتهای انکارناپذیر فعالیت سوسیالیستی و کارگری است که لازم است فعالین کارگری در این سطح مسئله را مورد توجه دخالترانه خود قرار دهند.

ما در رابطه با ایران، به وجود آوردن و دامن زدن مناسبات رفیقانه و کارگری بین فعالین کارگری ایران، تشویق همه فعالین کارگری برای به توافق رسیدنشان در زمینه ی خواستها و مطالبات کارگری و تلاش برای بسیج توده ای کارگران در آن موارد تاکید میکنیم. این نکات، زمینه ساز حرکتی بزرگتر و قدرتمند تر بودن جنبش کارگری هستند.

برای تحقق اتحاد بین المللی کارگران، «کارگران ایران متحد شوید»

زنده باد جنبش کارگری متحد و آگاه

21 آپریل 2015